

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: R. Č.

zastoupen JUDr. Martinem Skybou, advokátem
sídlem Preslova 361/9, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2024, č. j. MSK 23089/2024,
sp. zn. DSH/4157/2024/Bla,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Ostravy (dále jen „magistrát“ či „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 18. 1. 2024, č. j. SMO/034365/24/DSČ/Jav, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že „dne 21. 6. 2023 v 16:21 jako řidič motorového vozidla tov. zn. Rolls Royce, RZ X, v Ostravě, na ulici 28. října, křižovatka v ulici Varšavská, ve směru jízdy od ulice U Koupaliště k ulici Železárenská, při jízdě vozidlem držel v ruce mobilní telefon. Tímto jednáním měl porušit § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu“. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 3. 2024, č. j. MSK 23089/2024, sp. zn. DSH/4157/2024/Bla (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potvrdil jej.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou. Namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 s. ř., nevyhodnotil řádně provedené důkazy, resp. důkazy odmítl provést, a proto dospěl k nesprávným závěrům.
3. Žalobce má za to, že není najisto postaveno, co držel v ruce. Poukázal na výpovědi dvou svědků, kteří dle něj vypovídali rozdílně. Ani kamerový záznam dle názoru žalobce nezachycuje držení mobilního telefonu. Výpověď policisty Z. je tedy v rozporu s kamerovým záznamem. Pokud policista Z. popsal telefon, stalo se tak i s odkazem na jeho zjištění při sepisování protokolu, neboť z videozáznamu rozhodně není předmět rozpoznatelný a není ho možné identifikovat. Pochybnosti ostatně budí i výpověď dalšího svědka P. Š., který si však již na nic nepamatoval. Proto je přinejmenším zvláštní, že dvě osoby, které byly na místě, vypovídají zcela rozdílně, když svědek Z. si naopak děj pamatuje tak podrobně (přesná hodina spáchání přestupku, co řidič říkal atd.). Podle žalobce z videozáznamu přestupkového jednání je zřejmé, že policisté jednání řidiče nemohli vidět a předmět identifikovat jako mobilní telefon. Ve videozáznamu není vůbec ruka řidiče vidět. Pokud se podává, že policisté nemohli předmět, který řidič držel v ruce identifikovat jako mobilní telefon, když toto není seznatelné pouhým zrakem a ani ze zoomsekvencí, je nutno se zabývat i další verzí sdělenou žalobcem, že se jednalo o obal na brýle, tak jak žalobce uvedl bezprostředně po zastavení policistům, kdy i obal na brýle se také nacházel na místě sedadla spolujezdce.
4. Pokud žalovaný dovodil, že tvrzení policisty – svědka L. Z. je objektivně vnímatelné lidským zrakem, nesmí to být v rozporu s dalším důkazem, a to kamerovým záznamem. Žalobce má proto za to, že i v rámci zhlédnutí předmětného videozáznamu nelze konstatovat, že by policisté mohli při rychlosti jízdy vozidla, čase průjezdu vozidla, pouze částečné viditelnosti předmětu, tento lidským zrakem identifikovat jako telefon. Pokud však žalovaný dochází k opačnému vyhodnocení videozáznamu, děje se tak bez jakékoliv odbornosti žalovaného k učinění tohoto závěru. Žalobce s hodnocením žalovaného nesouhlasí, a protože je nutno k tomuto odborných znalostí a musí dojít k velmi podrobnému a bezchybnému vyhodnocení videozáznamu, resp. fotosekvencí videozáznamu, navrhoval zpracování znaleckého posudku.
5. Žalobce nesouhlasil s tvrzením policisty Z., kterým uvedl, že pokud by žalobce souhlasil s držením telefonu v ruce, dostal by další body do bodového systému. Z výpovědi svědka L.

Z. vyplynulo, že žalobce zmínil, že kdyby souhlasil s držením telefonu v ruce, dostal by další body do bodového systému. Dále podle svědka uvedl, že držel cigarety, pak pouzdro na brýle. To je však v rozporu s oznámením o přestupku a i provedeným šetřením, ze kterého vyplynulo, že žalobce v období uplynulých tří let měl pouze jeden záznam o přestupku v dopravě a nepřišel o žádné body, tudíž v době spáchání neměl žádný bod, a tudíž u něj neexistovala obava tak, jak popisoval policista Z.

6. Žalobce dále namítal, že měl být proveden jím navržený důkaz vyšetřovacím pokusem, aby bylo postaveno najisto, jaký předmět držel v ruce, neboť již od počátku tvrdil, že se jednalo o pouzdro na brýle. Správní orgán I. stupně tento důkazní návrh odmítl.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí. Dále uvedl, z jakých důkazů vycházel. Zdůraznil, že předmět na videozáznamu není pouzdem na brýle a je zcela zjevné, že se jedná o mobilní telefon. Svědek navíc skutek viděl na vlastní oči a mohl tak vozidlo a řidiče zachytit lépe než kamera. K tomu poukázal i na výhledové a povětrnostní podmínky.
9. Na závěr se vyjádřil k poznámce o přičtení bodů do bodového systému.
10. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Skutečnosti ze správního spisu významné pro posouzení věci a rozhodnutí správních orgánů

11. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 21. 6. 2023. V něm žalobce uvedl, že za jízdy nedržel telefon, ale pouzdro na brýle. Auto má handsfree, proto žalobce neměl důvod držet v ruce telefon. S přestupkem žalobce nesouhlasil.
12. Dle úředního záznamu ze dne 21. 6. 2023, č. j. KRPT-165146-1/ČJ-2023-070706, dne 21. 5. 2023 v 16:21 v Ostravě, na ulici Varšavská, s výhledem do křižovatky z ulice 28. října, projíždělo vozidlo Rolls-Royce, bílé barvy, registrační značky X, ve směru od ulice U Koupaliště k ulici Železárenská, jehož řidič držel v pravé ruce před volantem mobilní telefon. Řidiče viděli oba policisté na vzdálenost do 6 metrů.
13. Správní orgán I. stupně vydal dne 13. 7. 2023 příkaz, proti kterému žalobce podal dne 27. 7. 2023 odpor.
14. Během ústního jednání, které se uskutečnilo dne 29. 8. 2023, pprap. L. Z. vypověděl, že v rámci běžného dohledu uviděl v bílém vozidle řidiče, který při řízení držel mobilní telefon v úrovni volantu, a to před sebou, v pravé ruce, přičemž jeho pohled směřoval do telefonu. Vozidlo poté zastavil a sdělil řidiči důvod zastavení. Jelikož řidič nesouhlasil, sepsal na místě oznámení o přestupku. Průjezd vozidla nahrál na mobilní telefon. K dotazu uvedl, že viditelnost byla dobrá, bylo běžné denní světlo, beze srážek. Do vozidla řidiče viděl přes přední boční neztemněné sklo ze strany spolujezdce. Jednání řidiče viděl ze vzdálenosti do 10 metrů po dobu přibližně 2-3 sekund. K drženému předmětu uvedl, že zřetelně viděl dotykový telefon, nikoliv jiný předmět. K tomu konkrétněji vypověděl, že se jednalo o běžný dotykový telefon, který měl po obvodu kovově lesklé lemování. Pprap. Ing. P. Š. dne

15. 1. 2024 vypověděl, že si již na daný přestupek nevzpomíná, pouze si vybavuje zastavení vozidla Rolls Royce.
15. Na jednání dne 15. 1. 2024 navrhl zástupce žalobce jako důkaz výpověď obviněného a provedení vyšetřovacího pokusu.
16. Ve videozáznamu jsou zachyceny průjezdy vozidel. Při projíždění vozidla Rolls Royce, který řídil žalobce, je patrné, že před volantem drží plochý obdélníkový předmět, který drží v pravé ruce. Předmět je nejzřetelněji patrný ve 26. vteřině záznamu. Pokud jde o výhledové podmínky, policisté stáli kolmo k vozovce a průjezdy pozorovali přes nezatemněná skla. Bylo denní světlo, nepršelo, nesněžilo, ani nebyla mlha. Součástí spisu jsou také fotosekvence z videozáznamu.
17. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 1. 2024, č. j. SMO/034365/24/DSČ/Jav, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 21. 6. 2023 v 16:21, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Rolls Royce, RZ X v Ostravě, na ulici 28. října, křižovatka s ulicí Varšavská, ve směru jízdy od ulice U Koupaliště k ulici Železárenská, při jízdě vozidlem držel v ruce mobilní telefon. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
18. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Jednání soudu

19. Jednání soudu se uskutečnilo dne 13. 3. 2025 za účasti žalobce, jeho zástupce a zástupkyně žalovaného.
20. Zástupce žalobce namítal, že výpovědi policistů jsou rozporné. Během přestupkového jednání zasahovali oba policisté, přičemž první policista si z přestupkového jednání nic nepamatuje, naopak druhý policista (Z.) si přestupkové jednání pamatuje do detailu, a to i s časovým odstupem. Taktéž považuje za nelogické tvrzení policisty Z., že žalobce po spáchání přestupku uvedl, že by mohl přijít o body a následně o řidičský průkaz. To neodpovídá skutečnosti, protože s ohledem na přestupkovou historii nehrozilo, že by žalobce mohl přijít o řidičský průkaz. Přestupek za držení mobilního telefonu je obtížně zachytitelný, správní orgány vycházely z výsledku svědků a z videozáznamu. Ze záznamu je však možné zjistit, že se sice ve vozidle žalobce nachází určitý předmět, ale není možné s určitostí poznat, že se jedná o mobilní telefon. Videozáznam tak vyvrací závěry správního orgánu.
21. Na tvrzení žalobce reagovala zástupkyně žalovaného. Upřesnila, že svědek Z. při své výpovědi neuvedl, že žalobce vyjádřil obavy o ztrátu řidičského oprávnění, ale pouze obavu z připsání bodů za přestupek. Měla za to, že přestupkového jednání bylo dostatečně prokázáno svědeckou výpovědí a videozáznamem. Skutečnost, že si druhý policista přestupkové jednání nepamatoval, neznamená rozpor ve výpovědi svědků. Dodala, že svědek (policista Š.) byl v době po přestupkovém jednání žalobce účastníkem dopravní nehody, přičemž následky nehody mohly mít vliv na jeho schopnost vybavit si přestupkové jednání.
22. Krajský soud provedl k důkazu fotografie interiéru vozidla žalobce. K tomuto důkazu zástupkyně žalovaného uvedla, že pouzdro na brýle na fotografii je černé barvy, nemá

světlou vrchní stranu, kterou lze pozorovat u předmětu zachyceného na videozáznamu, má vrchní stranu vypouklou nikoli plochou a je rozměrově zjevně menší než standardní mobilní telefon. Dále sdělila, že správní orgány nikdy nezpochybňovaly existenci handsfree systému ve vozidle žalobce, mobilní telefon má mnoho dalších funkcí, neslouží pouze k telefonickým hovorům. Tyto další funkce systém handsfree nemůže nahradit.

23. Zástupce žalobce reagoval na shora uvedené tvrzení zástupkyně žalovaného ohledně rozdílu ve vzhledu mobilního telefonu a pouzdra na brýle. Měl za to, že tvrzení o velikosti přístroje není příhodné, protože z videozáznamu není předmět vůbec vidět, proto není možné porovnávat jeho vzhled s mobilním telefonem či pouzdrem na brýle.
24. K důkazu byl proveden videozáznam přestupkového jednání. Byl pozastaven v čase 0:26. Dále účastníci shlédli fotografie ze správního spisu na č. l. 10-14.
25. Následně byl se souhlasem žalobce a po jeho řádném poučení proveden výslech účastníka řízení. K dotazu zástupce žalobce, zda žalobce po přestupkovém jednání zasahujícímu policistovi sdělil obavy z toho, že dostane další body, žalobce uvedl, že si to nepamatuje. Zdůraznil však, že mobilní telefon nedržel a od počátku se hájil tím, že se jednalo o pouzdro na brýle. Zástupce žalobce se žalobce dále dotázal, jestli při policejním zásahu uvedl, že držel cigarety. Na to žalobce opáčil, že ve vozidle měl položeny brýle, cigarety a pouzdro na brýle. Mohl tedy držet cigarety nebo pouzdro, každopádně nedržel mobilní telefon, který měl v kapse.
26. Krajský soud dal účastníkům prostor ke konečným návrhům a následně postupoval podle § 49 odst. 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
28. Žaloba **není** důvodná.
29. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně tímto přestupkem zabýval. Shledal, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 27, bod 12).
30. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).

31. Co se týče důkazních možností – s cílem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v souladu se zákonem. A tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.
32. Jak současně uvedl Nejvyšší správní soud, nelze se spokojit s tím, že „*skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).
33. Žalobce v posuzované věci namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, protože nebylo postaveno najisto, že držel v ruce mobilní telefon a výpovědi svědků byly rozporné a nevěrohodné. Žalobce nezpochybňoval, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve správních rozhodnutích, taktéž nijak nerozporoval místo, kde se nacházela hlídka policie a ze kterého došlo k pozorování přestupku a že během jízdy nějaký předmět držel. Spornou otázkou bylo to, o jaký předmět se mělo jednat.
34. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že pro posouzení věci správní orgány vycházely z podkladů ve správním spisu, videozáznamu přestupkového jednání, který pořídil zasahující policista, dále provedly k důkazy výslechy dvou svědků, a to policisty Z. a Š. Z protokolu o výslechu svědka ze dne 29. 8. 2023 vyplývá, že svědek Z. vypovídal o skutkových okolnostech přestupku. Z protokolu o výpovědi svědka Š. ze dne 15. 1. 2024 krajský soud zjistil, že tento svědek vypověděl, že si k případu už nic nepamatuje, pouze to, že společně s kolegou Z. v minulosti zastavili nějaký Rolls Royce. Z uvedeného se podává, že svědecké výpovědi nemohly být ve vzájemném rozporu, jak uváděl žalobce, protože svědek Š. jasně vyložil, že si předmětný přestupek již nepamatuje. S ohledem na časový odstup je reálné, že si svědek Š. na detailní průběh přestupkového jednání již nebyl schopen vzpomenout. Vnímání skutečností a schopnost vybavit si detaily s odstupem času nelze u osob zobecňovat, proto dle krajského soudu nevyvstávají pochybnosti o věrohodnosti výslechu svědků pouze z důvodu, že některý z nich si přestupkové jednání pamatoval a druhý nikoliv.
35. Z výše uvedeného tak jasně vyplývá, že správní orgány tak mohly vycházet a vycházely toliko z jedné výpovědi svědka, a to policisty Z. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy je přestupkové jednání prokazováno výpovědí zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným. To správní orgány v posuzované věci učinily.
36. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015–42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „*Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně*

nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016-41). Pokud však správní orgány považovaly za rozhodující důkaz výpověď policistů, je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Nedostatků nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 As 83/2010-63).

37. V rozhodované věci správní orgány policisty v souladu se shora uvedenou judikaturou správních soudů vyslechly, vzhledem k obsahu výpovědi svědka Š. mohly vycházet jen z výpovědi policisty Z. Následně se musely vypořádat s tím, že proti sobě stojí dvě protichůdné verze skutkového děje vyplývající ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty a žalobce, který opětovně namítal, že přestupek nespáchal. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověřeni nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně, že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).
38. V rozhodované věci tak měly správní orgány povinnost se řádně zabývat věrohodností výpovědi policisty. Žalobce namítal, že policista Z. do protokolu o výsledku svědka uvedl nesprávnou skutečnost. Žalobce zpochybňoval, že by kdy řekl, že se obává, aby „nedostal body“ za přestupek. Dle krajského soudu uvedené tvrzení nezpochybňuje věrohodnost svědkovy výpovědi. Svědek nejprve samostatně popsal průběh přestupkového jednání a

všechny úkony, které následovaly. Tento popis se shoduje s veškerými podklady správního spisu. Svědek tvrzením o bodovém systému reagoval toliko na dotaz zástupce žalobce, který se jej zeptal, zda si vzpomíná, proč řidič nesouhlasil s projednáním přestupku na místě. Na to svědek sdělil, se žalobce „zmínil, že kdyby souhlasil s držením telefonu v ruce, dostal by další body do bodového systému“. Dle krajského soudu mělo tvrzení svědka pouze prokázat, proč věc byla řešena ve správním řízení, neměla relevanci pro zjištění skutkového stavu. Zástupce žalobce chtěl zpochybnit výpověď svědka i z důvodu, že během výslechu sdělil, že žalobce nejprve tvrdil, že držel cigarety a poté pouzdro na brýle. Během jednání soudu sám žalobce vypověděl, že ve vozidle se nacházely brýle, cigarety a pouzdro na brýle a některý z těchto předmětů držel, nikoli mobilní telefon. Sám žalobce tak nevyloučil, že mohl o cigaretách při jednání se svědkem hovořit. Tato argumentace tak věrohodnost svědka Z. taktéž nezpochybňuje.

39. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci průhledných částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34, bod 16).
40. Krajský soud nemá pochybnosti, že policisté mohli vidět, že žalobce drží za jízdy v ruce telefon. Jak vypověděl svědek Z. a jasně se podává z videozáznamu (a jejich polohu nezpochybňuje ani žalobce), stáli ve vzdálenosti do 10 metrů od projíždějících vozidel. Odtud mohli komfortně sledovat projíždějící vozidla a interiér vozů včetně chování řidičů při jízdě. Bylo zhruba 16:20 hodin odpoledne v červnu, kdy jsou ideální výhledové podmínky. Z kamerového záznamu se podává, že policisté mohli vozidlo pozorovat po dobu 2-3 sekund, nepršelo, viditelnosti nic nebránilo. Videozáznam tak potvrzuje závěry uvedené ve výpovědi policisty Z. a v úředním záznamu. Zejména ve 26. sekundě pořízeného videozáznamu je zřetelně vidět, že žalobce drží v pravé ruce v úrovni volantu obdélníkový plochý předmět. Na uvedených závěrech nemohou nic změnit ani fotografie interiéru vozidla, které žalobce předložil v soudním řízení.
41. Žalobce brojil proti neprovedení dalších důkazů, konkrétně vyšetřovacího pokusu. K tomu lze uvést, že *správní orgán není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navržený důkaz neprovedl (tím, že navržený důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, je nadbytečný nebo že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá*

relevantní souvislost s předmětem řízení; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3 As 149/2020-27). Neprovedení navrhaného důkazu lze (s jistým zjednodušením) totiž ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Správní orgány vysvětlily, proč navržený důkaz neprovedly, a to na str. 4 rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalovaný se pak s tímto závěrem ztotožnil na str. 7-8 napadeného rozhodnutí a rovněž označil vyšetřovací pokus za nadbytečný úkon. Vzhledem k tomu, že svědecká výpověď vyznívala v tom smyslu, že se žalobce vytykaného přestupkového jednání dopustil, plně odpovídala videozáznamu, který taktéž doložil povětrnostní podmínky i výhledové poměry policistů, nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným. Protože skutečnosti, které by mohly být zjištěny z vyšetřovacího pokusu, jsou jasně seznatelné z videozáznamu, se krajský soud se závěry správních orgánů o nadbytečnosti navrženého důkazu ztotožňuje. Ze shodných důvodů neprovedl tento důkaz ani krajský soud, jelikož jej žalobce navrhoval provést i v žalobě. Krajský soud taktéž neprovedl k důkazu znalecký posudek, jehož zpracování žalobce navrhoval. Videozáznam je v dostatečné kvalitě, prokazuje výhledové podmínky policistů, znalecký posudek by byl taktéž nadbytečný.

42. Námitky žalobce, že vozidlo disponuje zařízením handsfree, což žalobce prokazoval fotografiemi interiéru vozidla a ani žalovaný nečinil tuto skutečnost spornou, nevyvrací skutkový závěr o držení mobilního telefonu v ruce za jízdy. Dle krajského soudu řidič sice může mít v autě handsfree vybavení, to ale nevylučuje, že by nemohl za jízdy držet mobilní telefon v ruce. V současné době neslouží mobilní telefony toliko ke zprostředkování telefonického hovoru, ale může se jejich prostřednictvím psát zprávy či e-maily, hrát hry, prohlížet fotografie či dokumenty nebo využívat některé off-line služby. Za této situace pouhá existence technického zařízení ve vozidle žalobce tak nemůže mít na posouzení přestupku vliv.
43. Krajský soud uzavírá, že výpověď policisty, který si na jednání pamatoval, ve spojení s videozáznamem a dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Námitky žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu v souzené věci neobstojí. Nedošlo k porušení zásady in dubio pro reo, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 13. března 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně